

- 2) Artykuł 51 akapit pierwszy TFUE należy interpretować w ten sposób, że działalność stacji kontroli technicznej pojazdów, takich jak te opisane w przepisach będących przedmiotem postępowania głównego, nie jest związana z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu tego przepisu, niezależnie od okoliczności, iż podmioty prowadzące stacje kontroli technicznej są uprawnione do unieruchomienia pojazdu, w wypadku gdy w trakcie kontroli tego pojazdu ujawniają one wady związane z bezpieczeństwem pociągające za sobą bezpośrednie zagrożenie.
- 3) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak przepisy będące przedmiotem postępowania głównego, które uzależniają wydanie zezwolenia na otwarcie stacji kontroli pojazdów przez przedsiębiorstwo lub przez grupę przedsiębiorstw od warunku, z jednej strony, że istnieje minimalna odległość między tą stacją i stacjami tego przedsiębiorstwa lub tej grupy przedsiębiorstw posiadającymi już zezwolenie na prowadzenie takiej działalności oraz, z drugiej strony, że to przedsiębiorstwo, lub ta grupa przedsiębiorstw, nie posiada – w razie udzielenia takiego zezwolenia – udziału w rynku powyżej 50 %, chyba że zostanie wykazane, co jest zadaniem sądu odsyłającego, że warunek ten jest naprawdę odpowiedni dla osiągnięcia celów ochrony konsumentów i bezpieczeństwa ruchu drogowego i nie wykracza poza to, co niezbędne dla osiągnięcia tych celów.

(¹) Dz.U. C 175 z 10.6.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 października 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Laufen – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko Gavrilowi Covaciemu

(Sprawa C-216/14) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Dyrektywa 2010/64/UE — Prawo do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym — Język postępowania — Wyrok nakazowy skazujący na karę grzywny — Możliwość wniesienia sprzeciwu w języku innym niż język postępowania — Dyrektywa 2012/13/UE — Prawo do informacji w postępowaniu karnym — Prawo do informacji dotyczących oskarżenia — Doręczenie wyroku nakazowego — Tryby — Obowiązkowe ustanowienie pełnomocnika przez podejrzanego względnie oskarżonego — Termin na wniesienie sprzeciwu biegnący od momentu doręczenia wyroku pełnomocnikowi)

(2015/C 406/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Laufen

Strona (Strony) w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Gavril Covaci.

Sentencja

- 1) Artykuły 1–3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego takiemu jak stanowiące przedmiot postępowania głównego, które w ramach postępowania karnego nie pozwala osobie, wobec której został wydany wyrok nakazowy, na wniesienie środka zaskarżenia od tego orzeczenia na piśmie w języku innym niżeli język postępowania, nawet jeśli osoba ta nie włada tym ostatnim językiem, chyba że właściwe władze uznają – zgodnie z art. 3 ust. 3 owej dyrektywy – że w kontekście danego postępowania i okoliczności danej sprawy sprzeciw ten stanowi dokument istotny.

- 2) Artykuł 2, art. 3 ust. 1 lit. c) oraz art. 6 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak stanowiące przedmiot postępowania głównego, które w ramach postępowania karnego nakłada na oskarżonego niebędącego rezydentem tego państwa członkowskiego obowiązek ustanowienia pełnomocnika do doręczeń dla celów wydanego wobec niego wyroku nakazowego, pod warunkiem że osoba ta ma faktyczną możliwość wykorzystania w całości terminu na wniesienie sprzeciwu od owego wyroku.

(¹) Dz.U. C 253 z 4.8.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 października 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – György Balázs/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

(Sprawa C-251/14) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Jakość olejów napędowych — Krajowa specyfikacja techniczna nakładająca dodatkowe wymogi jakościowe w stosunku do prawa Unii)

(2015/C 406/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: György Balázs

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 93/12/EWG, zmienionej przez rozporządzenie (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie przewidziało w prawie krajowym dodatkowe wymogi jakościowe w stosunku do wymogów zawartych w tej dyrektywie w celu sprzedaży oleju napędowego, takie jak sporny w postępowaniu głównym wymóg dotyczący temperatury zapłonu, ponieważ nie chodzi o specyfikację techniczną olejów napędowych dotyczących ochrony zdrowia i środowiska w rozumieniu wspomnianej dyrektywy.
- 2) Artykuł 1 pkt 6 i 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie uczyniło obowiązkową normę krajową taką, jak sporna w postępowaniu głównym węgierska norma MSZ EN 590:2009.